

הבגרות המוקדמת של ישוע

עת ישוע מנצרת החל לחיות את שנות חייו הראשונות כבוגר, הוא חי, והמשיך לחיות, חיים אנושיים רגילים וממוצעים על-פני כדור הארץ. ישוע בא אל עולם הזה ממש ככל ילד אחר; הוא לא בחר את הוריו. הוא כן בחר את העולם המסוים הזה כעולם שבו יבצע את משימת המתת השביעית והאחרונה שלו, שבמסגרתה הוא מתגלם בלבוש בשר ודם, אך לכל דבר ועניין אחר הוא בא אל עולם באופן רגיל, גדל כילד רגיל בעולם ונאבק בתהפוכות הסביבה שבה הוא חי, ממש כשם שעושים זאת בני-תמותה אחרים בעולם הזה ובעולמות דומים לו.

היו מודעים תמיד לתכלית הכפולה של משימת המתת של מיכאל באורנטיה:

1. רכישת התמחות בהתנסות בחיים מלאים כיצור אנושי בשר ודם, השלמת ריבונותו בנבאדון.
2. גילוי של האב האוניברסלי לשוכניהם בני התמותה של עולמות הזמן והמרחב והקניית יעילה של הבנה טובה יותר את האב האוניברסלי על-ידי אותם בני-תמותה.
- כל התועלות עבור יצורים, וכן היתרונות אשר נודעו ליקום, היו אגביים ומשניים לתכליותיה העיקריות האלה של משימת המתת.

1. השנה העשרים-ואחת (15 לספירה)

כאשר הגיע ישוע לבגרות, הוא החל במשימה של השלמת התנסות רכישת המומחיות בידע על אודות חייהם של הנמוכים שביצוריו התבוניים. במשימה זו הוא החל ברצינות ובמודעות-עצמית מלאה, ובכך זכה באופן סופי ושלם בזכות לשלוט באופן בלתי-מסויג ביקום אשר אותו ברא בעצמו. ואף-על-פי שבשעה שבה החל במשימה עצומה זו היה מודע לחלוטין לטיבו הדואלי, זה מכבר הוא שילב ביעילות את שני הצדדים הללו של טבעו לכדי אחד – ישוע מנצרת.

ישוע בן-יוסף ידע היטב כי הוא אדם, ילוד אישה. דבר זה מתגלם בבחירתו בתואר הראשון שלו – *בן האדם*. הוא אכן היה בשר ודם, ואפילו כעת, בעת שהוא חולש כריבון על גורלות יקום, בינות לתארים האחרים אשר רכש בזכות, הוא עדיין נושא גם בתואר בן האדם. ואכן נכון הוא, פשוטו כמשמעו, כי הדבר היצירתי – הבן הבורא – של האב האוניברסלי אכן "הפך בשר ודם וישכון באורנטיה ככל האדם." הוא עבד, התעייף, נח וישן. הוא חש ברעב והשביע את רעבונו במזון; הוא חש בצמא והרווה את צימאונו במים. הוא התנסה במלוא קשת התחושות והרגשות האנושיים; ו"בכל הוא התנסה, ממש כמוכם," והוא סבל ומת.

הוא רכש ידע וניסיון, ושילב את שניהם לכדי חוכמה, ממש כמו שאר בני האדם בעולם. ועד לאחר שהוטבל הוא לא עשה כל שימוש בעוצמה על-אנושית. הוא לא השתמש בשום סוכנות אשר לא נכללה בגדרי כישוריו האנושיים כבנם של יוסף ושל מרים.

והוא רוקן את עצמו מכל התכונות אשר קדמו לקיומו האנושי. הוא עצמו הגביל את הידע שלו על אודות אנשים ואירועים לפני שהחל בעבודתו הציבורית. אכן הוא היה אדם אמיתי בקרב בני האדם.

ואכן לעד נכון ומופלא כי "שולט בנו שליט גבוה אשר מסוגל להינגע ברגשות חוליינו. הריבון שלנו נבחן ונוסה ממש כמונו בכל המבחנים והניסיונות, ונתר ללא רבב של חטא." ומכיון שהוא עצמו

סבל, נבחן והתנסה, הוא ניחן במלוא היכולת להבין את המבולבלים ואת המדוכאים אשר בינינו ולסעוד אותם.

כעת הבין הנגר מנצרת את מלוא המלאכה הניצבת לפניו, אך הוא בחר לחיות את חייו האנושיים בערוץ זרימתם הטבעי. ובחלק מן העניינים הללו הוא אכן מהווה דוגמה עבור יצוריו בני התמותה, כפי שאכן נאמר: "כי יהי לבבכם כלבב המשיח ישוע, אשר אף כי היה בדמות האלהים, לא חשב לו לשלל היותו שונה לאלהים. כי אם הפשיט את עצמו וילבש דמות עבד, ויהי דומה לבני אדם וימצא בתכונתו כבן-אדם. וישפל את נפשו ויכנע עד מות עד מיתת הצליבה."

הוא חי את חייו כבן-תמותה ממש כשם שכל בני האדם האחרים הנמנים על משפחת האדם חיים את חייהם, הוא "אשר בימי היותו בבשר הקריב תפלות ותחנונים בצעקה גדולה ובדמעות לפני מי שיוכל להושיעו ממות ויעתר לו מפני יראתו." ועל-מנת להפוך לשליט וריבון מבין ורחום עליהם, בחר להיות לכל דבר ועניין כאחיו.

ישוע מעולם לא הטיל ספק בטיבו האנושי; הדבר היה מובן מאליו ולעולם נוכח בתודעתו. אך באשר לטיבו האלוהי תמיד היה מקום לספק ולהשערות, או לפחות כך היה הדבר עד להתרחשותה של טבילתו. ההכרה העצמית באלוהיותו הייתה בבחינת התגלות איטית, ומנקודת המבט האנושית, גם התגלות התפתחותית טבעית. התגלות זו והכרה-עצמית זו באלוהיות החלה בירושלים, מעט לפני שמלאו לו שלוש-עשרה שנים, עם המאורע העל-טבעי הראשון אשר אירע בחייו האנושיים; והתנסות זו, שבה הושלמה הכרתו העצמית בטיבו האלוהי, הושלמה עם המאורע העל-טבעי השני, בעודו בלבוש בשר ודם, באירוע אשר נלווה להטבלתו על-ידי יוחנן בנהר הירדן, מאורע אשר סימן את תחילת הקריירה הציבורית שלו כמורה וכסועד.

בין שני הביקורים השמימיים הללו – האחד בשנתו השלוש-עשרה והאחר בעת טבילתו – לא התרחש כל דבר על-טבעי, או על-אנושי, בחייו של בן בורא זה אשר התגלם בגוף. ואף-על-פי-כן, התינוק מבית-לחם, הילד, הנער והגבר מנצרת, אכן היה למעשה בורא של יקום מגולם בגוף; אך בעת שחי את חייו האנושיים, ועד ליום בו הוטבל בידי יוחנן, הוא מעולם לא השתמש בשום חלק מן העוצמה הזו, ואף לא נעזר בהנחייתן של אישיותות שמימיות, פרט לזו של השרפים השומרת שלו. ואנו, אשר מעידים על כך, יודעים את אשר הננו דוברים.

ואף-על-פי-כן, במהלך כל השנים האלה של חייו בגוף הוא אכן היה אלוהי. הוא אכן היה, הלכה למעשה, בן בורא של אב פרדיס. וכאשר החל את הקריירה הציבורית שלו, לאחר שהשלים טכנית את רכישת ההתנסות האנושית-גרידא הנדרשת לשם קבלת ריבונותו, הוא לא היסס להודות בפומבי כי הוא היה בן האל. הוא לא היסס להצהיר כי הוא "האלף והתו, הראש והסוף, הראשון והאחרון." ולאחר מכן, בשנים מאוחרות יותר, הוא לא מחה כלל בשעה שכינו אותו אדון הכבוד, שליט יקום, אדוני אלוהי הבריאה כולה, קדוש ישראל, אדון כל הארץ, אדוני אלוהינו, אשר שמו נעלה על כל השמות בכל העולמות, כל-יכול של יקום, דעת היקום של הבריאה, האחד אשר גנזים בו כל אצרות החכמה והדעת, מלאותו של זה הממלא את הכול בכל, הדבר הנצחי של האל הנצחי, האחד שאין ראשית לראשיתו ואשר הכול קים ומתקים בו, בורא השמים והארץ, מקיים היקום, שופט כל הארץ, מעניק חיי עולם, רועה האמת, גואל העולמות ושר ישועתנו.

הוא מעולם לא מחה על התארים הללו אשר הוצמדו לו לאחר הגחתו מחייו האנושיים לגמרי אל השנים המאוחרות יותר, שנים של מודעותו-העצמית לסעד האלוהיות בתוככי האנושות, עבור האנושות ולמען האנושות, בעולם הזה ובכל העולמות האחרים. ישוע מחה רק על תואר אחד אשר הוצמד לו: כאשר כונה פעם אחת עמנואל, הוא פשט ענה, "לא אני, כי אם זהו אחי הבכור."

מסמך 128

תמיד, ואפילו לאחר שהגיוח אל החיים הגדולים יותר אשר חי על-פני האדמה, ישוע הכפיף עצמו לרצון אביו שבשמיים.

לאחר שהוטבל, הוא לא חשש להתיר למאמיניו האדוקים ולחסידי מוקירי התודה לסגוד לו. ואפילו בעודו נאבק בעוני וניזקק לפרנס את משפחתו בעמל כפיו, הלכה וגדלה מודעותו לכך שהוא הינו בן האל; הוא ידע כי הוא זה אשר ברא את השמיים ואת הארץ הזו, אשר עליה התקיים וחי כעת כאדם. ובדומה לכך, המוני ההוויות השמימיות ברחבי היקום העצום, אשר צפה בו, ידעו אל נכון כי האדם הזה מנצרת הוא הוא הריבון האהוב שלהם ואביהם-בוראם. במהלך כל השנים האלה אחז מתח עצום ביקום של נבאדון; עיני כל ההוויות השמימיות היו נשואות ברציפות לאורנטיה – לפלשתינה.

בשנה זו עלה ישוע לירושלים לחגוג את הפסח יחד עם יוסף. לאחר שלקח את יעקב לטקס ההקדשה במקדש, הוא ראה כחובתו לקחת גם את יוסף. ישוע מעולם לא הפלה ביחסו את בני משפחתו. הוא עלה עם יוסף לירושלים בדרך הרגילה, דרך עמק הירדן, אך חזר לנצרת ממזרח לירדן, דרך עֶמְתו. בירידתם בירדן, סיפר ישוע ליוסף את ההיסטוריה היהודית, ובדרך חזרה סיפר לו על אודות התנסויותיהם של בני שבט ראובן, גד והגלעדי הידועים, אשר חיו בעבר הירדן המזרחי.

יוסף שאל את ישוע שאלות מכוונות רבות באשר למשימת חייו, אך לרוב ישוע ענה רק כי "טרם הגיע שעת". על-אף זאת, בשיחות הקרובות האלה נרמזו דברים רבים אשר יוסף זכר במהלך המאורעות רבי המשמעות של השנים המאוחרות יותר. ישוע ויוסף בילו את חג הפסח בבית-עניא, בחברת שלושת חבריו של ישוע, כפי שהיה מנהגו של ישוע זה מכבר בעת שעלה לחגיגות בירושלים.

2. השנה העשרים-ושתיים (16 לספירה)

הייתה זו אחת מן השנים האחדות שבמהלכן התמודדו אחיו ואחיותיו של ישוע עם הסערות והאתגרים המיוחדים לגיל ההתבגרות. לישוע היו כעת אחים ואחיות בגילאים שנעו משבע ועד שמונה-עשרה, והוא עסק רבות בסיוע שלו הם נדרשו על-מנת להתאים את עצמם להתעוררויות החדשות אשר חלו בחייהם האינטלקטואליים והרגשיים. וכך, הוא נדרש להתמודד עם הרבה מהבעיות של גיל ההתבגרות, כפי שאלה הופיעו בחיי אחיו ואחיותיו הצעירים יותר.

בשנה זו סיים שמעון את חוק לימודיו בבית הספר והחל לעבוד עם יעקב הבנאי, חבר הילדות של ישוע אשר תמיד היה נכון להגן עליו. לאחר מספר דיונים משפחתיים, הוחלט כי אין זה נכון שכל הבנים ילמדו נגרות. המחשבה הייתה שאם הם יגונו את מקצועותיהם, הם יוכלו להיות מוכנים טוב יותר להתמודד על חוים לבניית מבנים שלמים. ושוב, לא כולם היו עסוקים לגמרי, מכיוון ששלושה מהם עסקו בנגרות במשרה מלאה.

ישוע המשיך לעבוד בשנה זו על אבירים לבית ועל ארונות, אך בילה את רוב זמנו בבית המלאכה אשר בחניון השיירות. יעקב החל להחליף אותו לסירוגין בנוכחות בבית המלאכה. במהלך החלק האחרון של השנה הזו, הותיר ישוע את יעקב לנהל את בית המלאכה לתיקונים, ואת יוסף בבית המלאכה אשר בבית, בעוד שהוא עצמו הלך לציפורי לעבוד עם חרש מתכת. שישה חודשים הוא עבד עם מתכות ורכש מומחיות ניכרת בעבודת הסדן.

בטרם החל ישוע בעבודה חדשה זו בציפורי, הוא ערך מפגש משפחתי מהסוג שכמותו ערך מדי פעם, והציב אחר כבוד את יעקב – אז בן מעט יותר משמונה-עשרה שנים – כראש המשפחה בפועל. הוא הבטיח לאחיו את מלוא התמיכה ושיתוף הפעולה, וקיבל הבטחה רשמית מכל בני

המשפחה לציית ליעקב. מאותו יום ואילך נשא יעקב באחריות הכלכלית המלאה למשפחה, וישוע שילם לאחיו מדי שבוע את תשלומיו. ישוע מעולם לא לקח בחזרה את המושכות מידיו של יעקב. ואף כי בעת עבודתו בציפורי הוא היה יכול לשוב הביתה ברגל מדי לילה במידת הצורך, הוא נותר שם במכוון. בין ההסברים לכך הוא ציין את מזג האוויר, כמו גם סיבות אחרות, אף כי כוונתו האמיתית הייתה לאמן את יעקב ואת יוסף לשאת באחריות למשפחה. הוא החל את תהליך הגמילה הארוך של משפחתו. מדי שבת שב ישוע לנצרת, ולפעמים הוא אף חזר במהלך השבוע, בשעת הצורך, על-מנת לצפות בהתנהלות התכנית החדשה ולהשיא עצות מועילות.

ותקופת החיים הזו בת ששת החודשים אשר חי בציפורי, העניקה לישוע הזדמנות חדשה להתוודע להשקפת החיים של הגויים. הוא חי עם גויים, עבד עם גויים, ולמד בדקדקנות ובכל דרך אפשרית את מנהגיהם ואת הלך מחשבתם.

אמות המידה המוסריות של עיר האם של הורדוס אנטיפס היו כל-כך נמוכות, אפילו נמוכות מאלה של נצרת, עיר השיירות, עד כי לאחר שהות של שישה חודשים בציפורי ישוע לא התקשה למצוא תירוץ לחזור לנצרת. הקבוצה שעמה עבד עמדה לעסוק בעבודות ציבוריות הן בציפורי והן בטבריה, העיר החדשה, וישוע לא רצה לקחת כל חלק שהוא במשימת עבודה הכפופה לפיקוחו של הורדוס אנטיפס. והיו גם סיבות נוספות שבעטיין היה זה נכון, לדעתו של ישוע, לשוב לנצרת. כאשר הוא שב לחנות בית המלאכה, הוא לא נטל לידיו מחדש את השליטה האישית בניהול ענייני המשפחה. הוא עבד בצמוד ליעקב בבית המלאכה ואפשר לו ככל שניתן להמשיך ולנהל את הבית. וכך ניהל יעקב את הוצאות המשפחה וטיפל בתקציב המשפחתי ללא כל הפרעה.

ובתבונה הזו, מתוך תכנון שקול, הכשיר ישוע את הדרך לפרישתו מהשתתפות פעילה בענייני המשפחה בסופו של דבר. כאשר יעקב צבר ניסיון של שנתיים כראש המשפחה בפועל – ושנתיים מלאות בטרם הוא (יעקב) נישא – קיבל יוסף לידיו את האחריות לכלכלת הבית ולניהולו הכללי.

3. השנה העשרים-ושלוש (17 לספירה)

בשנה זו הוקל מעט הלחץ הכלכלי על המשפחה, מכיוון שארבעה מבני המשפחה עבדו. מרים הרוויחה סכום נאה ממכירת חלב וחמאה; מרתה הפכה לטווה מומחית. עבור חנות בית המלאכה שולם יותר משליש מן הסכום המלא. המצב היה כזה שאפשר לישוע לשבות ממלאכתו למשך שלושה שבועות ולקחת את שמעון לירושלים למשך הפסח, והייתה זו התקופה הממושכת ביותר שהוא שבת ממלאכה יומיומית מאז מות אביו.

הם צעדו לירושלים דרך הדקפוליס, דרך פְּלָה, גִּרְשָׁה, פִּילדלפיה (עמון), חשבון ויריחו. הם שבו לנצרת דרך החוף, ועברו דרך לוד, יפו, קיסריה, ומשם מסביב להר הכרמל, לעכו ולנצרת. במסע הזה התוודע ישוע לכלל האזור של פלשתינה אשר מצוי מצפון לירושלים.

בפילדלפיה הכירו ישוע ושמעון סוחר מדמשק אשר פיתח חיבה כה גדולה כלפי הצמד מנצרת והתעקש על כך שילונו עמו במטה שלו בירושלים. ובעת ששמעון נכח במקדש, בילה ישוע את רוב זמנו בשיחה עם האדם הזה, אשר קיבל חינוך משובח ואשר הרבה לנסוע והיה בקיא בענייני העולם. בבעלותו של הסוחר היו מעל לארבעת-אלפים גמלי שיירה, וכמו כן היו בבעלותו עסקים בכל רחבי העולם הרומי. כעת הוא היה בדרכו לרומא. הוא הציע לישוע לבוא לדמשק ולהצטרף לעסקי הייבוא שלו מן המזרח, אך ישוע הסביר שעדיין לא בשל הזמן להתרחק כל-כך ממשפחתו. ואולם, בדרכו הביתה ישוע חשב רבות על הערים המרוחקות האלה ועל הארצות המרוחקות עוד יותר, הרחק במערב והרחק במזרח, ארצות אשר שמע כה תכופות על אודותיהן מנהגי השיירות ומנוסעיהן.

מסמך 128

שמעון נהנה עד מאוד מביקורו בירושלים. הוא התקבל כנדרש לקהילת ישראל, בטקס הקדשת בני המצווה החדשים אשר נערך בחג הפסח. ובעוד ששמעון השתתף בטקסי הפסח, התרועע ישוע עם המוני המבקרים וערך שיחות אישיות מעניינות רבות עם מספר גדול של גויים גרים.

ייתכן שהקשר הראוי ביותר לציון הוא זה אשר קשר ישוע עם צעיר הלניסטי בשם סטפן. איש צעיר זה שהה בירושלים בביקורו הראשון ופגש במקרה בישוע ביום חמישי אחר-הצהריים של שבוע הפסח. בעת ששניהם צעדו וצפו בארמון החשמונאי, החל ישוע לשוחח עמו שיחת חולין שכתוצאה ממנה הם התעניינו זה בזה, וכך החלה שיחה בת ארבע שעות על אודות דרכי החיים ועל האל האמיתי והדרך לסגוד לו. ספטן התרשם ביותר ממה שאמר ישוע; מעולם הוא לא שכח את מילותיו.

והיה זה אותו סטפן אשר הפך לאחר מכן למאמין בתורתו של ישוע, ואשר הטיף לה בעז, וכתוצאה מכך נסקל למוות בידי יהודים זועמים. חלק מן התעוזה יוצאת הדופן של סטפן, התעוזה שבה הטיף את הבשורה החדשה, נבעה ישירות מהשיחה המוקדמת הזו שלו עם ישוע. אך סטפן אפילו לא שיער בדעתו שהגלילי אשר עמו שוחח חמש-עשרה שנה קודם לכן, היה אותו אדם שעליו הצהיר לאחר מכן כי הוא הינו גואל העולם, ושבעבורו הוא עתיד היה למות תוך זמן כה קצר, ובכך להפוך לקדוש המעונה הראשון של הנצרות, הדת החדשה והמתפתחת. כאשר מסר סטפן את חייו – אשר היוו את המחיר אשר שילם על התקפתו את בית המקדש היהודי ואת מסורותיו – עמד בקרבת מקום אדם בשם שאול, אזרח טרסוס. וכאשר ראה שאול את היווני הזה, אשר עמד למות בעבור אמונתו, נייעורו בלבם אותם רגשות אשר הובילו אותו בסופו של דבר לצדד בתנועה שעבורה מת סטפן; לאחר מכן הפך שאול זה לפאולוס האגרסיבי והעשוי לבלי חת, פילוסוף הדת הנוצרית, אם לא מייסדה היחיד.

ביום ראשון שלאחר שבוע הפסח יצאו שמעון וישוע בדרכם חזרה לנצרת. שמעון מעולם לא שכח את אשר לימד אותו ישוע במהלך המסע הזה. הוא תמיד אהב את ישוע, אך כעת חש כי הוא החל להכיר את אביו-אחיו. הם ניהלו שיחות רבות מלב-אל לב במסעם בדרכים, ובעת שהכינו את מזונם לצד הדרך. הם הגיעו הביתה בצהרי יום חמישי, והמשפחה נותרה להקשיב לשמעון ולסיפורי התנסותו עד לשעות המאוחרות של הלילה.

מרים הוטרדה מאוד ממה שסיפר שמעון על אודות ישוע, אשר בילה את מרבית זמנו בירושלים "תוך מפגש עם הזרים, ובמיוחד עם אלו אשר הגיעו מארצות רחוקות." משפחתו של ישוע מעולם לא הבינה מדוע התעניין כל-כך באנשים, מה הניע אותו לפגוש אותם וללמוד על אודות אורחות חייהם ולגלות על מה הם חשבו.

המשפחה מנצרת שקעה יותר ויותר בבעיותיה האנושיות המידיות; לא לעיתים תכופות הוזכרה משימתו העתידית של ישוע, וישוע עצמו הזכיר את הקריירה העתידית שלו רק לעיתים רחוקות. אמו חשבה רק לעיתים נדירות על כך שהוא הינו ילד מובטח. אט-אט היא החלה לזנוח את הרעיון לפיו ישוע עתיד למלא משימה אלוהית כלשהי על-פני האדמה, אך לעיתים שבה אמונתה לחיים, כאשר עצרה להיזכר בביקורו של גבריאל בטרם נולד בנה.

4. האירוע בדמשק

בארבעת החודשים האחרונים של שנה זו בילה ישוע בדמשק כאורחו של הסוחר אשר פגש לראשונה בפילדלפיה בדרכו לירושלים. נציגו של הסוחר חיפש את ישוע בעת שחלף דרך נצרת ומשאיתר אותו ליווה אותו לדמשק. סוחר זה, אשר היה יהודי באופן חלקי, הציע להקדיש סכום כסף יוצא מגדר הרגיל לכינונו של בית ספר לפילוסופיה דתית בדמשק. הוא תכנן ליצור מרכז לימוד אשר יעלה על זה שבאלכסנדריה. והוא אף הציע לישוע לצאת מיד לסיור ממושך במרכזי

מסמך 128

הלימוד העולמיים כהכנה לתפקידו כראש הפרויקט החדש הזה. היה זה אחד מן הפיתויים הגדולים ביותר אשר בפניהם ניצב ישוע במהלך כל ימי חייו האנושיים גרידא.

או אז הביא הסוחר הזה קבוצה בת שנים-עשר סוחרים ובנקאים אשר עמדו לפני ישוע והסכימו לתמוך בבית הספר המתוכנן החדש הזה. ישוע התעניין מאוד בבית הספר, סייע להם לתכנן את הארגון שלו, אך תמיד הביע את החשש שחובותיו הקודמות האחרות, אשר אותן לא פירט, תמנענה ממנו מלקבל לידי את ניהולו של מפעל יומרני מעין זה. הנדבן שלו התעקש, ואף העסיק את ישוע בשכר נאה בביתו בעבודות תרגום בעוד שהוא, אשתו וילדיו ניסו לשכנע את ישוע להסכים לכבוד אשר הוצע לו. אך ישוע לא נעתר. הוא ידע היטב כי משימתו על-פני האדמה לא הייתה אמורה להיות נתמכת על-ידי מוסדות לימוד; הוא ידע כי עליו להימנע מלחייב את עצמו, אפילו במידה הקלה שבקלות, מלהיות מוכווני על-ידי "עצת אדם", ואין זה משנה עד כמה כוונתה טובה.

זה אשר נדחה על-ידי מנהיגי הדת בירושלים, אפילו לאחר שהדגים את מנהיגותו, הוכר והולל כמורה מומחה על-ידי אנשי העסקים והבנקאים של דמשק, וכל זאת בזמן שהיה נגר עלום שם ובלתי-ידוע מנצרת.

הוא מעולם לא דיבר על ההצעה הזו בפני משפחתו, ובסיומה של אותה שנה הוא חזר לנצרת ושם לעסוק בחובותיו היומיומיות, כאילו מעולם לא נוסה בהצעות המחניפות של חבריו מדמשק. ואף אנשי דמשק מעולם לא קישרו, מאוחר יותר, בין האזרח מכפר נחום אשר הפך את היהדות כולה על פיה לבין הנגר מנצרת אשר העז לסרב לכבוד אשר היה מניב, בוודאי, עושרם המשולב.

בפקחות רבה ובכוונת מכוון יצר ישוע נתק בין אירועים שונים בחייו, כך שבעיני העולם הם אף פעם לא נודעו יחדיו כמעשיו של יחיד אחד. שנים רבות לאחר מכן, הוא האזין פעמים רבות לסיפור על אודות הגלילי המוזר אשר סירב להזדמנות לייסד בדמשק בית ספר מתחרה לזה שבאלכסנדריה.

כוונה אחת אשר הייתה לישוע בשעה שביקש להפריד בין חלקים מסוימים מהתנסותו הארצית, היא למנוע את היווצרותה של קריירה כה מגוונת ומופלאה אשר תגרום לדורות הבאים להעריך את המורה במקום לציית לאמת אשר אותה חי ולימד. ישוע ביקש למנוע את היווצרותו של רישום אנושי של הישג אשר יסיט את תשומת הלב מתורתו. במוקדם מאוד הוא הבין כי חסידיו יתפתו לגבש דת אשר נסבה על אודותיו הוא, וזו עלולה להתחרות בבשורת הממלכה אשר התכוון להטיף אותה לעולם. ובהתאם לכך, הוא התמיד לכל אורך הקריירה שלו להמעיט בערכו של כל דבר אשר חשב כי הוא עלול יהיה לשרת את הנטייה האנושית הרגילה לרומם את המורה במקום להטיף לתורתו.

ואותו מניע מסביר גם מדוע הוא אפשר לעצמו להיות נודע בתארים שונים בתקופות שונות של חייו המגוונים על-פני האדמה. שוב, הוא לא רצה להשפיע השפעה בלתי-ראויה על בני משפחתו, או על אחרים, השפעה אשר הייתה עלולה לגרום להם להאמין בו בניגוד לאמונותיהם הכנות. הוא תמיד סירב להשפיע על דעת האדם השפעה לא ראויה, או לנצלה בצורה שאיננה הוגנת. הוא לא רצה שאנשים יאמינו בו, אלא כאשר לבבותיהם הגיבו למציאויות הרוחניות אשר נתגלו בתורתו.

עד לסוף השנה הזו התנהל הבית בנצרת באופן חלק יחסית. הילדים גדלו, ומרים התרגלה לכך שישוע נמצא הרחק מן הבית. הוא המשיך להעביר את הכנסותיו ליעקב, לשם תמיכה במשפחה, והותיר לעצמו חלק קטן בלבד אשר יועד לכיסוי הוצאותיו האישיות המידיות.

בחלוף השנים, היה קשה יותר להכיר בכך שאדם זה היה בן האל על-פני האדמה. הוא נראה בעולם כאחד האדם, רק אחד מני רבים. והיה זה ציוויו של האב אשר במרומים כי כך בדיוק תתנהל משימת המתת.

5. השנה העשרים-וארבע (18 לספירה)

הייתה זו השנה הראשונה שבה נהנה ישוע מחופש יחסי מאחריות למשפחה. יעקב הצליח מאוד בניהול הבית, והסתייע בישוע בעצה ובעניינים הכלכליים.

בשבוע שלאחר הפסח הגיע לנצרת איש צעיר מאלכסנדריה. הוא בא על-מנת לארגן מפגש מאוחר יותר באותה השנה, בנקודה מסוימת על קו חוף של פלשתינה, בין ישוע לבין קבוצה של יהודים מאלכסנדריה. המפגש הזה נקבע לאמצע חודש יוני, וישוע הלך לקיסריה על-מנת לפגוש את חמשת היהודים המכובדים, אשר ביקשו ממנו לעבור לעירם ולהתבסס בה כמורה דתי. על-מנת למשוך אותם, הם הציעו לו בתחילה את משרת עוזר החזן בבית הכנסת הראשי אשר בעירם.

דובר של הוועדה הזאת הסביר לישוע שאלכסנדריה עתידה להפוך למרכז התרבות היהודית של העולם כולו; שהזרם ההלניסטי של ענייני היהדות עולה למעשה בהרבה על האסכולה הבבלית. חברי הוועדה הזכירו לישוע את חרחורי המרד המאיימים שבירושלים וברחבי פלשתינה, והבטיחו לו שכל מרד של יהודי פלשתינה יהיה בבחינת התאבדות לאומית; זאת משום שאגרוף הברזל הרומי יחסל את המרד בתוך שלושה חודשים, שירושלים תושמד והמקדש ייחרב ולא תישאר ממנו אבן על אבן.

ישוע הקשיב לכל דבריהם אליו, הודה להם על האמון אשר נתנו בו, ומה שאמר להם, הלכה למעשה, בעת שסירב ללכת לאלכסנדריה היה "טרם הגיעה שעת". הם השתאו מאדישותו כלפי הכבוד אשר ביקשו להעתיק עליו. בטרם נפרדו מישוע, הם ביקשו להעניק לו סכום כסף כאות הוקרה מחבריו מאלכסנדריה וכפיצוי על הזמן ועל הוצאות המסע שלו לקיסריה על-מנת להיפגש עמם. אך גם את כספם הוא סירב לקבל, ואמר: "בית יוסף מעולם לא קיבל נדבות, ואיננו יכולים לאכול את לחמם של אחרים כל עוד ידי הינן חזקות וגם אחי יכולים לעבוד."

חבריו ממצרים הפליגו חזרה אל ביתם, ובשנים שלאחר מכן, כאשר שמעו שמועות על אודות בונה הסירות מכפר נחום אשר חולל מהומה כה רבה בפלשתינה, רק אחדים מהם שיערו שהיה זה התינוק מבית-לחם אשר בגר, וכן אותו איש משונה-הליכות מן הגליל אשר דחה ללא כחל וסרק את ההזמנה לסור לאלכסנדריה על-מנת להפוך שם למורה דגול.

ישוע שב לנצרת. שארית השנה הזו היוותה את ששת החודשים מעוטי האירועים ביותר במהלך כל חייו. הוא נהנה ממנוחה זמנית משלל הבעיות הרגילות ומהקשיים אשר עמם נאלץ להתמודד ושעליהם היה עליו להתגבר. הוא התייחד רבות עם אביו שבמרומים והתקדם באופן משמעותי מאוד ברכישת שליטה על דעתו האנושית.

אך בעולמות הזמן והמרחב העניינים האנושיים אינם מתנהלים על מי מנוחות לאורך זמן רב. בחודש דצמבר שוחח יעקב בפרטיות עם ישוע, גילה לו שהתאהב באֶסְתֶּה, אישה צעירה מנצרת, וכן שהם מעוניינים להינשא אם ניתן יהיה לארגן את הדבר. הוא הפנה את תשומת לבו של ישוע לעובדה שליוסף ימלאו בקרוב שמונה-עשרה, ושתהיה זו התנסות טובה עבורו אם תינתן לו האפשרות לשרת כראש המשפחה בפועל. ישוע נתן את הסכמתו לכך שיעקב יינשא שנתיים מאוחר יותר, בתנאי שבשנתיים הללו הוא יחונך כראוי את יעקב על-מנת שיוכל ליטול על עצמו את האחריות לניהול המשפחה.

כעת החלו דברים להתרחש – ריח נישואין עמד באוויר. הצלחתו של יעקב לקבל את הסכמת ישוע לנישואיו מילאה את מרים באומץ לגשת אל אחיה-אביה ולשטוח בפניו את תכניתה. יעקב, בנאי האבן הצעיר, אשר שימש בעבר מטעמו שלו כאלופו של ישוע, והיה כעת שותפם העסקי של יעקב ויוסף, ביקש זה מכבר את ידה של מרים. לאחר ששטחה מרים את תכניתה בפני ישוע, הוא הורה כי יעקב יבוא אליו ויבקש את ידה באופן רשמי, והבטיח להסכים לברך את נישואיהם בעת שמרים תרגיש שמרתה בשלה ליטול על עצמה את חובות האחות הבכירה בבית.

כאשר הוא שהה בבית, הוא המשיך ללמד שלוש פעמים בשבוע את שיעורי הערב, קרא לעיתים קרובות בכתבי הקודש בשבת בבית הכנסת, שוחח עם אמו, לימד את הילדים, וככלל – התנהל כאזרח מכובד וראוי של נצרת ושל עם ישראל.

6. השנה העשרים-וחמש (19 לספירה)

השנה הזו החלה אצל המשפחה מנצרת בבריאות טובה לכולם ועם סיום לימודי בית הספר הרגילים של כלל הילדים, למעט עבודה מסוימת אשר מרתה נדרשה לבצע עבור רות.

ישוע היה אחד מן הגברים החסונים והמעודנים ביותר אשר הופיעו על-פני האדמה למן ימיו של אדם. התפתחותו הפיזית הייתה עילאית. דעתו הייתה פעילה, חדה וחודרת – ובהשוואה ליכולות המנטאליות של בני זמנו, היא התפתחה לממדים עצומים – ורוחו אכן הייתה אנושית באלוהיותה.

המצב הכלכלי של המשפחה היה הטוב ביותר מאז שחוסל הרכוש אשר הותיר אחריו יוסף. שולם אחרון התשלומים על בית המלאכה לתיקונים עבור השיירות; הם לא חבו דבר לאיש, ובפעם הראשונה מזה שנים אף חסכו מעט לעתיד. ומכיוון שכך היה, והואיל וישוע לקח בעבר את אחיו האחרים לטקס הפסח הראשון שלהם, הוא החליט להתלוות ליהודה (אשר זה עתה סיים את חוק לימודיו בבית הספר של בית הכנסת) בביקורו הראשון במקדש.

הם עלו לירושלים דרך עמק הירדן ומשם הם גם חזרו, זאת מכיוון שישוע חשש מצרות אשר היו עלולות להגיע אם היה לוקח את אחיו הצעיר דרך השומרון. כבר בנצרת נקלע יהודה לצרות מסוימות בשל אופיו הנמהר, שאליו נוספו רגשות לאומניים חזקים.

הם הגיעו לירושלים בזמן והיו בדרכם לביקור ראשון במקדש – אשר מראהו הפעים והסעיר את יהודה עד עמקי נשמתו – כאשר פגשו במקרה את אלעזר מבית-עניא. ובעוד שישוע שוחח עם אלעזר על עריכת סדר פסח משותף, גרם יהודה לצרות של ממש עבור כולם. בסמוך לו עמד חייל רומי אשר העיר הערה בלתי-ראויה לעבר עלמה יהודייה אשר עברה בסמוך. יהודה נמלא זעם ומיהר לבטא את כעסו על הדיבור הבלתי-ראוי הזה, ועשה זאת ישירות אל עבר החייל ובטווח שמיעתו של זה. בתקופה הזו חיילי הלגיון הרומי היו רגישים מאוד לכל דבר שאפילו גבל בחוסר-כבוד כלפיהם; וכך מיהר השומר לעצור את יהודה. עבור הלאומן הצעיר הדבר הגדיש את הסאה, ובטרם יוכל ישוע להזהירו במבט, הוא הפטיר דברי תוכחה רמים אשר גילו את הרגשות האנטי-רומיים אשר נשא בקרבו, וכל אלו רק הרעו את המצב עוד יותר. יהודה נלקח מיד לכלא הצבאי, וישוע לצדו.

ישוע ניסה לקבל שימוע מידי עבור יהודה, או לבקש את שחרורו בזמן לחגיגות סדר הפסח של אותו ערב, אך מאמציו העלו חרס. ומכיוון שלמחרת היה בירושלים "יום מועד", אפילו הרומאים לא התיימרו לנהל דיון על אישומים כלפי יהודי. ובהתאם לכך, נותר יהודה במאסר עד לבוקר היום השני שלאחר מעצרו, וישוע נשאר בכלא לצדו. הם לא נכחו בטקס הקדשת בני המצווה אשר מתקבלים לעם ישראל כבנים בעלי מעמד מלא. יהודה עבר את הטקס הרשמי הזה רק כמה

מסמך 128

שנים מאוחר יותר, בפעם הבאה שבה נכח בפסח בירושלים, שאליה הגיע בהקשר של עבודת התעמולה אשר ביצע עבור הקנאים, הארגון הלאומני שאליו הוא השתייך ושבּו היה פעיל מאוד.

בבוקר שלאחר יומם השני בכלא הופיע ישוע בפני השופט הצבאי, שם ייצג את יהודה. הוא התנצל על מעשי הנערות של אחיו ותיאר בהמשך לכך בדעת שקולה את טבעו הבעייתי של האירוע אשר אירע לפני מעצרו של אחיו ואשר הוביל לכך. בטענתו, שכנע ישוע את השופט שלנער הייתה יכולה להיות סיבה להתפרצותו האלימה. לאחר שהשופט הזהיר את יהודה לבל ירשה לעצמו לחזור ולהתנהג באופן כה נמהר, הוא אמר לישוע בעת ששילח אותם: "טוב תעשה אם תשים עין על הנער; הוא עלול לגרום לכולכם צרות רבות." אמת דיבר השופט הרומי. יהודה אכן גרם לישוע צרות של ממש, ותמיד היו אלו צרות מאותו סוג – התנגשויות עם השלטונות האזרחיים אשר נגרמו בשל התפרצויותיו הלאומניות נעדרות החוכמה וחסרות ההתחשבות.

ישוע ויהודה צעדו חזרה לבית-עניא ללינת הלילה, שם הסבירו מדוע לא הגיעו כמוסכם לסעודת סדר הפסח; והם יצאו לנצרת למחרת היום. ישוע לא סיפר למשפחה מאום על אודות מעצרו של אחיו הצעיר בירושלים, אך כשלושה שבועות לאחר חזרתם הוא ניהל שיחה ארוכה עם יהודה על אודות האירוע. לאחר השיחה עם ישוע, סיפר יהודה למשפחה על הדברים בעצמו. והוא מעולם לא שכח את הסבלנות ואת הסובלנות אשר גילה אחיו-אביו במשך כל ההתנסות המאתגרת הזו.

היה זה סדר הפסח האחרון אשר אותו בילה ישוע עם מי מחברי משפחתו. בהדרגה עתיד היה בן האדם להתרחק יותר ויותר מקרבת בני משפחתו.

בשנה זו הופרעו תקופות המדיטציה העמוקות של ישוע על-ידי רות וחבריה למשחק. וישוע תמיד נאות לדחות את מחשבותיו על עבודתו העתידית עבור העולם והיקום, על-מנת לחלוק בשמחת הילדים ובמשובת הנעורים של הצעירים הללו; ואלו מצדם מעולם לא עייפו מלשמוע את סיפוריו של ישוע על אודות מסעותיו לירושלים. הם אף נהנו עד מאוד מסיפוריו על אודות עולם החי והטבע.

הילדים תמיד התקבלו בברכה בבית המלאכה. ישוע סיפק להם בשולי החנות חול, בולי עץ ואבנים, וצעירים רבים נהרו לשם על-מנת להשתעשע. כאשר הם עייפו ממשחקם, היו הנועזים שבהם מציצים אל בית המלאכה, ואם הבעלים לא היה עסוק, היו מעזים וניגשים אליו ואומרים: "דוד יהושע, בוא, ספר לנו סיפור גדול." והם היו מושכים בידיו ומובילים אותו עד שהיה מתיישב על האבן החביבה עליו בפינת בית המלאכה, והילדים ישובים בחצי מעגל לפניו. וכמה נהנו הקטנים מדוד יהושע שלהם. הם למדו לצחוק וצחקו מלוא הפה. היה נהוג שאחד או שניים מן הקטנים שבהם טיפסו והתיישבו על ברכיו, והסתכלו בפליאה בהבעות פניו בזמן שהיה מספר את סיפוריו. הילדים אהבו את ישוע וישוע אהב את הילדים.

חבריו התקשו להבין את טווח פעילויותיו האינטלקטואליות. כיצד יכול היה לעבור בפתאומיות גמורה משיחה עמוקה על פוליטיקה, פילוסופיה, או דת, לשובבות הקלילה והעליזה של הזאטוטים הללו, אשר גילם נע בין חמש לעשר שנים. וככל שאחיו ואחיותיו התבגרו, וככל שהיה יותר פנאי בידו, ולפני שהנכדים הגיעו, כך הוא השקיע תשומת לב רבה בקטנים הללו. ואולם, הוא לא חי מספיק זמן על-פני כדור הארץ על-מנת ליהנות מאוד מן הנכדים.

7. השנה העשרים-ושש (20 לספירה)

בתחילת שנה זו, ישוע מנצרת הפך מודע מאוד לעובדה שהיה בידיו טווח רחב של עוצמה פוטנציאלית. ואולם, באותה מידה הוא היה משוכנע לחלוטין שאישיותו – זו של בן האדם – לא צריכה להשתמש בעוצמה זו, לפחות לא עד אשר תגיע שעתו.

בעת ההיא הוא חשב הרבה אך דיבר מעט על יחסו שלו אל אביו שבשמיים. ואת מסקנתו מכל המחשבות האלה הוא ביטא פעם בתפילה אשר נשא על ראש הגבעה, כאשר אמר: "בלא קשר למי שאני הנני, ולעוצמה אשר עשויה להיות ברשותי, מעולם הייתי ולעולם אהיה כפוף לרצונו של אבי מפרדיס." ואף-על-פי-כן, בעת שהאדם הזה צעד בנצרת, בדרך לעבודתו או ממנה, אכן היה זה נכון, פשוטו כמשמעו, כי באשר ליקום עצום, אכן הוא היה זה "אֲשֶׁר גִּנְזִים בּוֹ כָּל אֲצִרֹת הַחֶכְמָה וְהַדַּעַת."

במהלך כל השנה הזו התנהלו ענייני המשפחה על מי מנוחות, למעט בנוגע ליהודה. במשך שנים, סבל יעקב מבעיות עם אחיו הצעיר ביותר, מכיוון שזה לא נטה להתמסר לעבודה, ואף לא ניתן היה לסמוך עליו שישתתף בחלקו בהוצאות הבית. ובעוד שהוא חי בבית, הוא לא הקפיד להרוויח ולתרום את חלקו לפרנסת המשפחה.

ישוע היה איש שלום, ומעת לעת הוא הובך ממעלליו הלוחמניים של יהודה ומהתפרצויותיו הלאומניות המרובות. יעקב ויוסף היו בעד נידויו של יהודה, אך ישוע סירב לזאת. כאשר עמדה סבלנותם לפקוע, יעץ להם ישוע: "היו סבלניים. תהא עצתכם נבונה וחיו אתם באופן ראוי, וכך יוכל אחיכם הצעיר לדעת לראשונה את הדרך הטובה אשר לאחר מכן יאלץ ללכת בה." עצתו החכמה והאוהבת של ישוע מנעה קרע במשפחה; הם נותרו יחדיו. אך יהודה לא התעשת, אלא עד לאחר שנישא.

רק לעיתים רחוקות הזכירה מרים את משימתו העתידית של ישוע. כאשר נידון הנושא הזה, ענה ישוע רק "טרם הגיעה שעת." ישוע כמעט והשלים את המלאכה הקשה של גמילת משפחתו מתלות בנוכחותו המידית האישית. הוא החל להתכונן במהירות ליום שבו יוכל לעזוב לתקופות ארוכות את ביתו אשר בנצרת ולהתחיל בהקדמה הפעילה יותר לסעד האמיתי אשר הוא עתיד לסעוד את האדם.

לעולם אל תשכחו שמשימתו העיקרית של ישוע במסגרת משימת המתת השביעית שלו הייתה רכישת התנסות כיצור, השגת הריבונות בנבאדון. ובעת שרכש התנסות זו ממש הוא גילה לאורנטיה, כמו גם לכלל היקום המקומי שלו, התגלות עליונה של האב מפרדיס. ואגב הגשמת שתי התכליות האלה, הוא גם בחר לפשט את הסיבוכים אשר גרמה מרידתו של לוציפר לפלנטה הזו.

בשנה זו נהנה ישוע מפנאי רב יותר מן הרגיל, והוא הקדיש זמן רב לאימונו של יעקב בניהול חנות בית המלאכה ולאימונו של יוסף בניהול הבית. מרים חשה שהוא החל להתכונן לעזוב אותם. לעזוב אותם וללכת לאן? כדי לעשות מה? היא כבר כמעט ויתרה על הרעיון שישוע היה המשיח. היא לא הייתה מסוגלת להבינו; היא פשוט לא יכלה להבין את בנה בכורה.

במהלך שנה זו בילה ישוע חלק גדול מזמנו עם בני משפחתו כיחידים. הוא לקח אותם לעיתים קרובות לצעדות ממושכות בטבע ואל פסגת הגבעה. לפני הקציר הוא לקח את יהודה אל דודו בעל החווה שמדרום לנצרת, אך יהודה לא נותר שם זמן רב לאחר תום הקציר. הוא ברח משם, ומאוחר יותר מצא אותו שמעון עם הדייגים שבאגם. כאשר החזיר אותו שמעון הביתה, שוחח ישוע עם הנער שברח, ומכיוון שזה רצה לעסוק בדייג הוא לקח אותו ליישוב מגדל והפקיד אותו ביד דייג קרוב משפחה; ומאותו זמן ואילך, ועד לנישואיו, עבד יהודה היטב יחסית ובאופן סדיר, והמשיך לעסוק בדייג אף לאחר נישואיו.

ולבסוף הגיע היום שבו כל אחיו של ישוע בחרו להם מקצוע לחיים והתבססו בו. וכך הלכו והבשילו התנאים לעזיבתו של ישוע את הבית.

בחודש נובמבר התקיימה חתונה כפולה. נישאו יעקב ואסתר, וכן מרים ויעקב. אכן, היה זה מאורע משמח. אפילו מרים שוב הייתה שמחה יותר, למעט פה ושם כאשר נזכרה כי ישוע החל להתכונן לעזוב את הבית. היא סבלה מנטל של אי-וודאות גדולה: אילו רק ישב עמה ישוע לשוחח על כל הנושאים הללו בחופשיות, כפי שנהג לעשות בילדותו. אך כל העת הזו הוא לא תקשר עמה; הוא שמר על שתיקה עמוקה באשר לעתיד.

יעקב וכלתו, אסתר, עברו לבית קטן וחינני בקצה המערבי של העיר. הבית היה מתנת אביה של אסתר. ואף כי יעקב המשיך לתמוך בבית אמו, המכסה שלו קוצצה בחצי בשל נישואיו, וישוע הפקיד רשמית את ראשות המשפחה בידי יוסף. כעת יהודה שלח בנאמנות את חלקו לכלכלת הבית מדי חודש. חתונותיהם של יעקב ומרים השפיעו לטובה על יהודה, וכאשר הוא חזר אל מלאכת הדייג, ביום שלאחר שתי החתונות, הוא הבטיח ליוסף שיוכל לסמוך עליו "לעשות את מלוא חובתי, ואפילו יותר מכך, אם יידרש". והוא עמד בדיבורו.

מרים הבת גרה בבית הסמוך לבית מרים האם, בביתו של יעקב, וזאת מכיוון שיעקב האב נאסף זה מכבר אל אבותיו. מרתה תפשה את מקומה של מרים הבת בבית, והארגון החדש של הבית פעל באופן חלק כבר לפני סוף השנה.

ביום שלאחר החתונה הכפולה הזו ערך ישוע פגישה חשובה עם יעקב. הוא סיפר ליעקב בסוד כי הוא מתכוון לעזוב את הבית. הוא העביר את מלוא הבעלות על חנות בית המלאכה לידי יעקב, ויותר באופן רשמי ורציני על תפקידו כראש ביתו של יוסף, והציב באופן נוגע ללב את יעקב "כראש וכשומר של בית אבי". הוא רשם חוזה סודי, עליו חתמו שניהם, ובו נכתב כי בתמורה למתנה אשר קיבל יעקב בדמות חנות בית המלאכה, יישא יעקב מכאן ואילך במלוא האחריות הכלכלית למשפחה, וישחרר את ישוע מכל התחייבות נוספת בנושא הזה. לאחר שהחוזה נחתם ולאחר שנבנה תקציב, כך שניתן יהיה לכסות את הוצאות המשפחה בפועל ללא כל תרומה מצד ישוע, אמר ישוע ליעקב: "אבל, בני, אני אמשיך לשלוח לך סכום כלשהו מדי חודש בחודשו, עד אשר תגיע שעת. אך במה שאשלח לך השתמש אך ורק במקרה הצורך. השתמש בכספים הללו לשם הזדקקויות או תענוגות של המשפחה, לפי ראות עיניך. השתמש בהם במקרה של חולי, או בעת חירום בלתי-צפויה אשר עלולה להתרחש לכל אחד מבני המשפחה."

וכך החל ישוע להתכונן לתחילתה של תקופת חייו השנייה כבוגר, תקופת החיים שבה היה מנותק מן הבית, התקופה אשר קדמה לכניסתו הפומבית לעיסוק בעסקי אביו.